

MARÍA VILA | Autora del llibre 'La leyenda de las dos piratas' (Planeta)

“Es reivindica la llibertat que no tenien les dones al s. XVI”

Vila és l'autora de *La leyenda de las dos piratas* (Planeta), on dues dones són les protagonistes de les seves vides allà pel segle XVI, encara que per assolir la seva llibertat s'hagin de convertir en dones pirates.

El llibre té tots els ingredients de les novel·les d'aventures, acció, duels... però amb una gran diferència: les corsàries són dues dones!

Sí, i encara que aquesta novel·la es pugui considerar de ficció històrica, la ficció està en la seva història en concret, no en el fet que dues dones fossin pirates. Al llarg de la història hi ha hagut molts casos de dones corsàries o pirates. Entre elles, la irlandesa Grace O'Malley, que apareix a la novel·la i l'entrevista amb la reina Isabel d'Anglaterra ha inspirat part de la trama. Totes van ser dones valentes, que no només van formar part d'una tripulació pirata, sinó que van capitanejar des de galeres o navilis fins a petites flotes. **Situa la trama en l'Anglaterra del segle XVI.**

El segle XVI és apassionant. És el Renaixement, una època de descobriments, d'esplendor de les Arts, època d'homes conreadors de les lletres i les armes, de soldats poetes com Garcilaso de la Vega, o humanistes com Thomas Moro, Lluís Vives o Erasme de Rotterdam. I és l'època de Francis Drake, del despertar de la pirateria i les patents de cors. Però, per si això dé per si no fos suficient, a més és una època interessantíssima per a la figura de la dona perquè, tot i que encara visquessin sotmeses als homes —pares o esposos— la veritat era que a Espanya no feia tant que havia mort Isabel la Catòlica, dona poderosíssima, i a Anglaterra regnava amb mà fèrria i poder omnímode una altra dona: Isabel I d'Anglaterra. És el brou de cultiu perfecte per a les nostres dues rebels: Inés Braukings, la filla d'un almirall anglès que lluita per acabar amb la pirateria, i Victòria Dudley, filla bastarda d'un amant de la

reina, dues joves esperdes i educades, en què calen les idees dels humanistes però també les fantasies desgavellades de les novel·les bizantines.

Una novel·la de 900 pàgines que trigà 20 anys a escriure-la.

La idea original va sorgir quan jo tenia 14 anys, fruit de la poesia d'Espronceda i la lectura de Dumas en l'esperit rebel d'una adolescent. Això va donar lloc al *Pirates* original de tot just 100 pàgines, que vaig escriure llavors. Em vaig

seguir documentant i va ser en anar a viure a Puerto Rico amb el meu marit quan vaig reprendre la idea original i em vaig posar a escriure el que seria *La leyenda de las dos piratas*. He trigat dos anys a escriure-la, encara que havia trigat vint a madurar-la.

Algun autor o novel·la que li hagin inspirat?

Partint de la poesia romàntica i el seu cant a la llibertat, els que més m'han inspirat han estat els clàssics del gènere: Dumas, Salgari i, sobretot, Sir Walter Scott. Però sóc una devoradora de llibres i puc anar tant de Quevedo a Lope —adoro Lope— com de Suzanne Collins a Michael Crichton.

¿Qualificaria la novel·la de "feminista"? Diria que és reivindicativa?

Crec en el feminisme entès com la defensa de la igualtat de drets entre l'home i la dona i aquesta novel·la mostra el meu punt de vista: mostra que no som de cap manera inferiors i sí que som capaces d'aconseguir les mateixes coses, potser en ocasions amb armes diferents, però som igualment capaces de defensar-nos de les punyalades de la vida. Si la meua novel·la reivindica alguna cosa, això és la llibertat. El que passa és que al segle XVI les dones no tenien llibertat, de manera que em serveixen perfectament per representar aquesta lluita contra una vida reglada i imposada. La novel·la és la pugna ancestral entre llibertat i seguretat, entre la riquesa de la diferència i la imposició de la uniformitat.